

Arrest

nr. 267 822 van 3 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2021.

Gelet op het arrest nr. X van 17 december 2021 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 6 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 5 september 2019.

1.2. Op 14 oktober 2019 en 16 september 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 12 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de commissaris-generaal op 10 juni 2021 ingetrokken waardoor het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen omdat het zonder voorwerp was. Op 30 augustus neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren te Khan Younis in de Gazastrook, op 5 augustus 1998. Tot aan uw vertrek op 13 juni 2018, woonde u samen met uw ouders, broers en zussen in het ouderlijke huis te Khan Younes, alwaar uw ouders, broers en zussen tot op vandaag verblijven. U vervolgde de middelbare school in 2016 waarna u zich inschreef aan de universiteit voor een opleiding rechten aan de Al Aqsa universiteit maar uiteindelijk niet startte door financiële problemen. U ging daarop aan de slag als groente verkoper op de markt.

Rond de examenperiode, in 2014, kreeg u een eerste maal te maken met Hamas. U deelde pamfletten uit van de jongerenbeweging van Fatah op uw school. Hoewel uw directeur u hiervoor een toestemming had gegeven, werd u alsnog gearresteerd door leden van Hamas. U werd anderhalve dag vastgehouden. Tijdens de oorlog van 2014, gebruikte Hamas een stuk grond achter uw ouderlijk huis om raketten richting Israël te schieten. U, uw vader en uw broers A. en I. maanden de leden van Hamas aan om weg te gaan bij jullie huis uit vrees dat Israël jullie huis zou bombarderen. Hierop werd u in september 2014 voor acht dagen in de gevangenis gezet. Nadat jullie een beloftebrief ondertekenden, mochten jullie beschikken. In juni van 2015 vergezelde u uw vader toen hij om financiële hulp ging vragen naar aanleiding van de bombardementen van 2014. Uw vader zag dat zijn naam niet op de lijst van begunstigden stond en sprak de behandelende ambtenaar hierop luidkeels aan met het gevolg dat voorgenoemde de veiligheidsdiensten erbij haalde. Vijf dagen lang werden jullie vastgehouden en hardhandig aangepakt. Vervolgens bleef het lange tijd rustig tot u eind februari 2017 wederom gearresteerd werd naar aanleiding van uw deelname aan een betoging aangaande de levensomstandigheden in de Gazastrook. Drie dagen lang werd u ondervraagd en hardhandig aangepakt. Omdat u steeds meer pijn had en u een zwelling op uw borstkas had, bracht men u naar het ziekenhuis. Vervolgens mocht u vier dagen bekomen bij uw thuis alvorens nog twee dagen op het politiekantoor door te brengen. U werd opnieuw vrijgelaten na ondertekening van een nieuwe beloftebrief. Hoewel u zich aan de voorwaarden hield, werd u alsnog in mei 2018 opgeroepen voor een ondervraging. Hierop dook u onder bij uw zus in Rafah en besloot u de Gazastrook te verlaten. U bereidde uw vertrek voor en vertrok medio juni 2018 vanuit de grensovergang richting Egypte. Via Egypte reisde u per vliegtuig naar Mauritanië. Vervolgens reisde u via Mali, Algerije en Marokko naar de Spaanse enclave Melilla. Na een verblijf van 32 dagen, reisde u per bus via Frankrijk naar België alwaar u op 2 september 2018 aankwam. Drie dagen later maakte u uw nood aan bescherming kenbaar bij de Belgische asielinstanties.

Als reden voor uw verzoek werpt u op dat u vreest vermoord of vervolgd te worden door Hamas ten gevolge van uw lidmaatschap bij de jongerenbeweging van Fatah en uw deelname aan een betoging.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legt u volgende documenten neer: een psychologisch attest, uw identiteitskaart, een medisch attest uit de Gazastrook, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw moeder, de identiteitskaart van uw moeder, de geboorteakte van uw vader, een brief ter bevestiging van uw lidmaatschap bij Fatah, een verklaring i.v.m. beschadigingen aan uw huis, een attest van het Rode Kruis aangaande de detentie van uw vader, twee oproepingsbrieven van de politie, een brief aangaande uw ontslag uit het ziekenhuis, een verklaring van uw Mukhtar, een aankoopbewijs aangaande auto-onderdelen, een bevestigingsbrief van de nationale hervormingscommissie, een schoolrapport, een enveloppe van DHL, een document aangaande uw fiets in België, een foto van uw paspoort en een foto van de identiteitskaart van uw moeder.

In haar verzoekschrift legt uw advocate een bijkomend stuk neer waaruit moet blijken dat u werkloos bent (d.d.4/3/2021).

Uw broer B. I. (CG 1819257, O.V. 8.709.123) diende op 25 september 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Nadat de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn eerste verzoek een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van de Dublinprocedure diende uw broer op 6 mei 2019 een eerste volgend verzoek in.

Op 12 februari 2021 nam het CGVS in uw verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er aan uw verklaringen geen geloof kon worden gehecht. U diende tegen deze beslissing een beroep in. Op 17 juni 2021 werd uw beroep verworpen daar het CGVS op 10 juni 2021 de beslissing in uw verzoek heeft ingetrokken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit het stuk dat u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand kan immers niet afgeleid worden dat u door uw psychische staat niet in de mogelijkheid zou zijn om op een normale manier de asielpprocedure te doorlopen.

U legt één attest neer dat bevestigt dat u opvolging geniet bij een psycholoog. Dit attest geeft een overzicht van uw klachten en uw psycholoog stelt op basis van deze klachten een diagnose dat u lijdt aan donkere gedachten, angst, depressie en slaapproblemen, gelinkt aan een moeilijk verleden in uw land van herkomst en tijdens uw vluchtroute. Voorts is zij van mening dat u nood hebt aan een stabiele omgeving dichtbij uw familie in België. Er moet evenwel benadrukt worden dat een psycholoog niet de bekwaamheid heeft om een medische diagnose te stellen. Er dient overigens op gewezen te worden dat het door u neergelegde attest dateert van 31 januari 2019 en dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat u slechts net na uw aankomst in België naar de psycholoog ging en dat u van mening bent dat het weinig nut of resultaat had hoewel u verklaart psychologisch moe te zijn (CGVS 2 p. 10). Voorts blijkt dat u recent niet meer op consultatie bent geweest. Hoe dan ook werd u in de mogelijk gesteld om wanneer u het nodig achtte of u het moeilijk zou krijgen tijdens het persoonlijk onderhoud, een pauze te vragen (CGVS 1 p. 3; CGVS 2 p. 2). U maakte hier evenwel geen gebruik van. Voorts verliepen uw persoonlijke onderhouds in een rustige sfeer en u kreeg uitgebreid de mogelijkheid om uw asielmotieven uiteen te zetten en de vragen te beantwoorden zonder onderbroken te worden. Er kon er op geen enkel moment tijdens de persoonlijke onderhouds opgemerkt worden dat u omwille van mentale problemen niet in staat zou zijn geweest adequate verklaringen af te leggen. Noch u, noch uw advocaat hebben op enig moment aangegeven dat uw psychologische toestand u dermate zouden hinderen dat u uw motieven niet naar behoren zou kunnen uiteenzetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus.

Uit uw verklaringen (CGVS 1, 14/10/2019, p. 4) en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS 1 p. 4). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofdte sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u niet te kunnen terugkeren naar de Gazastrook uit vrees voor een gevangenschap of risico op uw leven door Hamas ten gevolge van uw lidmaatschap bij Fatah en uw deelname aan een betoging waarmee u volgens hen de openbare orde verstoord zou hebben (Vragenlijst CGVS, vraag 4; CGVS 1 p. 26).

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de redenen die aan de grondslag van uw problemen liggen, weinig kunnen overtuigen. Zo moet het opgemerkt worden dat u de start van uw problemen koppelt aan uw lidmaatschap bij de jongerenafdeling van Fatah (CGVS 1 p. 25). Het is echter opmerkelijk dat u, iemand die afkomstig is uit een grote familie die voorstaander is van Fatah, als lid van de jongerenafdeling (CGVS 2 p. 6) slechts over een beperkte kennis van die organisatie beschikt. Zo lijkt u niet te weten wanneer de jongerenafdeling werd opgericht of wie haar oprichter was, en kan u niet overtuigen met uw kennis rond het doel van de beweging, waar zij voor staan of wat hun activiteiten juist zijn (CGVS 2 p. 6, 7). U beperkt uw kennis tot algemeenheden zoals het streven naar gelijkwaardigheid en de wens om geen nieuwe oorlog te beginnen (CGVS 2 p. 7). Ook rond de activiteiten blijft op de oppervlakte door te stellen dat u mensen ging condoleren, feliciteren of krantjes uitdeelde (CGVS 1 p. 8; CGVS 2 p. 7). Van iemand die naar eigen zeggen een actief lid is van de jongerenafdeling van Fatah is, en verklaart deelgenomen te hebben aan vergaderingen, manifestaties en pamfletten uitdeelde (Vragenlijst CGVS, vraag 3), mag echter een meer doorleefde en uitgebreidere kennis verwacht worden. Te meer omdat u zelf koos voor dit lidmaatschap (CGVS 1 p. 25; CGVS 2 p. 6). Het gegeven dat u daar niet in slaagt, doet sterk twifelen aan uw daadwerkelijk engagement voor de groepering. Dat u lid werd omdat u moest kiezen in de middelbare school, is niet ernstig (CGVS 1 p. 8,9, CGVS 2 p. 6). In de door Hamas gecontroleerde Gazastrook mag er immers verwacht worden dat een school van de door Hamas gecontroleerde overheid haar leerlingen geenszins voor zulke keuzes zou zetten (CGVS 1 p. 6; CGVS 2 p.5). Immers blijkt uit de beschikbare informatie dat de Palestijnse jeugd zich niet langer blind staart op de tweestrijd tussen Hamas en Fatah maar veeleer haar aandacht schenkt aan socio-economische thema's en het verbeteren van de levensomstandigheden; hetgeen echter weinig strookt met uw situatieschets waarbij u verplicht zou zijn te kiezen voor een partij (CGVS p. 6).

Ter staving van uw lidmaatschap bij de jongerenafdeling van Fatah legt u een brief van de organisatie neer. Het moet echter vermeld worden dat de brief uw verklaarde activiteiten bij de Fatah jongeren niet bevestigt noch werd de brief afgegeven door de jeugdorganisatie. Er wordt louter gewag gemaakt dat u "samenwerkte met de leden van de beweging van de jongeren van Fatah en dat u één van de zonen van de beweging bent en toegewijd bent aan de legitimiteit". Opmerkelijk is de vaststelling dat de brief niet gedateerd werd. Hoewel u verklaart dat u van begin 2014 lid bent en u het document verkreeg nadat u lid werd spreekt de brief in de verleden tijd over uw samenwerking met haar leden (CGVS 1 p. 22; CGVS 2 p. 6, 12). Overigens geeft uw brief een gesolliciteerde indruk. De brief werd immers op uw vraag afgeleverd. Voorgaande vaststellingen ontnemen het document dan ook elke objectieve bewijswaarde.

Voorts dient er op gewezen te worden dat hoewel u verschillende malen verklaart kranten en pamfletten uitgedeeld te hebben voor de jongerenafdeling (CGVS 1 p. 8, 25; CGVS 2 p. 7; Vragenlijst CGVS, vraag 3), u, wanneer u gevraagd wordt naar de naam van die kranten, terugkrabbelt en stelt dat zowel de kranten als de pamfletten in werkelijkheid examenexemplaren waren (CGVS 2 p. 7,13).

Deze flagrante aanpassing in het licht van de vragen van het CGVS haalt het geloof in uw engagement geheel onderuit. Dat een schooldirecteur van een overheidsschool in handen van Hamas u toestemming zou geven om in naam van Fatah examenexemplaren uit te delen, is op zich hoogst twijfelachtig (CGVS 2 p.5,13; CGVS 1 p.6). Gevraagd waarom Hamas aanstoot nam aan uw distributieactiviteiten, zegt u niet te weten wat het probleem voor hen was en beroept u zich louter op de rivaliteit tussen Fatah en Hamas (CGVS p. 14). Voorgaande is temeer opmerkelijk daar u verklaart naar aanleiding van de distributie van de examenexemplaren gedurende anderhalve dag werd vastgehouden en ondervraagd door de politie (CGVS 1 p. 25; CGVS 2 p. 13). Gelet op voorgaande mag men van u dan toch verwachten dat u zou weten wat het probleem juist geweest moet zijn. Dat u dit niet weet, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Ook uw verklaringen m.b.t. uw universiteitskeuze valt moeilijk te rijmen met wat er van iemand die lid is van de Fatah jongeren mag verwacht wrden. Zo verklaart u dat u zich wilde inschrijven aan de Al-Aqsa universiteit in Khan Younis (CGVS 1 p. 6), een universiteit waarvan u verklaart dat ze aan Hamas gelieerd is (CGVS 1 p. 6; CGVS 2 p. 5). Dat u als actief lid van de Fatah jongeren en iemand die reeds in aanraking was gekomen met Hamas, zich net daar zou inschrijven en dan ook nog eens een studiebeurs wilde aanvragen bij hen (CGVS 1 p. 6), zet menig vraagteken bij uw bewering een actief lid van de Fatah jongeren geweest te zijn.

Dat u voor deze universiteit koos omdat het dichtbij huis lag, is weinig ernstig. In de directe omgeving van uw huis, zijn namelijk vier universiteiten te vinden. Dat u net voor een Hamas gelieerd instituut zou kiezen, valt dan ook zelfs met de beste wil niet te begrijpen. Uw verklaring dat het niet krijgen van uw studiebeurs te wijten was aan uw lidmaatschap bij de Fatah jongeren (CGVS 1 p. 6; CGVS 2 p. 5), kan evenmin gevold worden daar u verklaart dat uw broers en zussen wel aan de Al Aqsa universiteit studeerden (CGVS 1 p. 11, 12; CGVS 2 p. 5). Indien Hamas u daadwerkelijk zou willen treiteren omwille van uw lidmaatschap bij de Fatah jongeren, kan er van hen verwacht worden dat zij die lijn zouden doortrekken voor uw gehele familie, temeer omdat u het middelbaar vervulde in 2016 en op dat moment reeds driemaal in aanraking kwam met Hamas (CGVS 1 p. 25, 26; CGVS 2 p. 13, 14, 15). Bij uw tweede arrestatie in 2014, waren uw broers overigens betrokken en in 2015 verklaart u samen met uw vader gearresteerd te zijn (CGVS 1 p. 25, 26; CGVS 2 p. 13, 14, 15). Bovendien verklaart u uit een familie van Fatah aanhangers te komen (CGVS 1 p. 9). Toch konden uw broers en zussen nog studeren aan de Al Aqsa universiteit. Het hoeft u niet te verbazen dat voorgaande vaststellingen, dan ook haaks staan op uw voorstelling dat Hamas u iets in de weggelegd zou hebben omwille van uw vermeend lidmaatschap bij de Fatah jongeren. Het geheel van bovenstaande alsook bovengenoemde merkwaardigheden in uw brief ter staving van uw lidmaatschap bij de jongerenafdeling Fatah zetten de geloofwaardigheid m.b.t. uw problemen n.a.v. uw lidmaatschap bij de Fatah jongeren op de helling en komen uw verzoek om internationale bescherming niet ten goede.

Voorts moet erop gewezen worden dat u er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen over uw arrestaties door Hamas. Zo mag het verbazen dat u tijdens uw eerste interview, bij de DVZ, verklaart dat u 1 maal in 2014, 2 maal in 2015 en 1 maal in 2017 werd meegenomen en vastgehouden door Hamas (Vragenlijst CGVS, vraag 1). Tijdens u eerste onderhoud op het CGVS, werd u gevraagd of uw interview bij de DVZ goed verlopen was en of u de redenen voor uw verzoek hebt kunnen weergeven (CGVS 1 p. 3). U beantwoorde deze vraag positief (CGVS 1 p. 2, 3). Toch komt u tijdens uw eerste en tweede onderhoud op de proppen met twee arrestaties in 2014, één in 2015 en één in 2017 (CGVS 1 p. 25, 26; CGVS 2 p. 13). Ook opmerkelijk is dat u geen data kon weergeven tijdens uw interview bij DVZ, noch kon u zeggen hoelang u precies werd opgesloten (Vragenlijst CGVS, vraag 1). U verklaart te denken dat u telkens ongeveer een week vastgehouden werd, maar kan het niet zeker zeggen omdat u toen onvoorbereid was (Vragenlijst CGVS, vraag 1). Thans komt u tijdens uw onderhoud op het CGVS met exacte duurtijden inzake uw detentie aandraven (CGVS 1 p. 25, 26). Het is opmerkelijk vast te stellen dat in de periode tussen uw interview bij de DVZ en uw persoonlijk onderhoud uw kennis van uw vluchtrelaas aanzienlijk is verbeterd. Exacte data moet u evenwel ook op het CGVS schuldig blijven (CGVS 1 p. 25, 26; CGVS 2 p. 13, 14, 15, 16), hoewel u documenten neerlegt in relatie tot uw vermeende detentie. Het is merkwaardig dat u er niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen doorheen uw verschillende interview en onderhoud. Dat u tijdens uw interview bij de DVZ onvoorbereid was omdat u niet wist dat u meteen geïnterviewd zou worden (Vragenlijst CGVS, vraag 1; CGVS 1 p. 3), is geen afdoende uitleg. Van een verzoek om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij te allen tijde spontaan en op eenduidige wijze kan weergeven wat er hem overkomen is in zijn land van herkomst en wat de redenen zijn voor zijn vertrek. Dat u er niet in slaagt om een eenduidige en gedetailleerde weergave van uw verklaringen neer te zetten en u tracht te beroepen op het gebrek aan voorbereiding, doet dan ook sterk twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen. Voorgaande vaststelling dragen dan ook geenszins bij tot een positieve beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Ook uw verklaringen m.b.t. uw ondervragingen en vasthoudingen flirten met het onwaarschijnlijke. Zo is het opmerkelijk te noemen dat u, nadat u reeds in 2014 omwille van de distributie van examenexemplaren onder de loep genomen was door Hamas (CGVS 1 p. 25; CGVS 2 p. 13, 14), tijdens de oorlog van datzelfde jaar op Hamas zou afstappen en hen aan te manen elders hun raketten af te schieten (CGVS 1 p. 25; CGVS 2 p. 14). U verklaart zelf immers dat Hamas mensen die hun orders niet opvolgen, verraders, spionnen of mensen die hen tegenwerken, hun benen zullen breken, hen eeuwig in de gevangenis zet of hen doodschiet (CGVS 2 p. 4). Wat u, als zestienjarige, in volle oorlogstijd samen met uw vader en broers dachten te bereiken met jullie actie doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Dat jullie dit deden omdat jullie wilde vermijden dat Israël jullie huis zou bombarderen (CGVS 1 p. 25), is weinig ernstig. In deze situatie kan men immers verwachten dat jullie, gelet op de locatie van uw woning in de grensregio en het gegeven dat Hamas er raketten aan het afschieten was, zich zonder meer zo snel mogelijk uit de voeten zouden maken in plaats van toekomstige problemen met Hamas te veroorzaken door hen bij een militaire operatie te hinderen. Het valt dan ook niet te begrijpen dat hoewel uw vader aanwezig was bij de confrontatie met Hamas in de oorlog van 2014, hij niet gearresteerd werd (CGVS 2 p. 16). Dat hij niet thuis was, is een weinig ernstige uitleg (CGVS 2 p. 16). Gelet op het gegeven dat u verklaart gedurende acht dagen gevangen gezeten te hebben (CGVS 2 p. 13), kan er van Hamas verwachten dat zij hem alsnog zouden oppakken.

Tevens merkwaardig in uw verklaring is dat u tijdens uw eerste onderhoud verklaart dat I., M. en uzelf werden meegenomen door Hamas (CGVS 1 p. 25) en tijdens uw tweede onderhoud daar nog A. aan toevoegt (CGVS 2 p. 14). Het dient hierbij aangestipt te worden dat u naast voorgaande inconsistenties, ook m.b.t. de gevolgen van de oorlog van 2014 inconsistent bent. Het mag u niet verbazen dat onwaarschijnlijkheden en inconsistenties in uw verklaringen aangaande uw tweede arrestatie in 2014 en de gebeurtenissen tijdens de oorlog, niet kunnen overtuigen. Voorgaande tast uw geloofwaardigheid aan en brengt uw verzoek om internationale bescherming verder in het gedrang.

Nog minder te begrijpen is het gegeven dat u na uw tweede arrestatie in 2014 waar u naar eigen zeggen gemarteld werd en een document diende te ondertekenen waarin u en uw broers beloofde de orders van Hamas nooit te weigeren en hun mensen niet lastig te vallen (CGVS 1 p. 25), u en uw vader minder dan een jaar later, zichzelf indiscreet zouden opstellen t.o.v. een overheidsambtenaar van aan wie u financiële steun kwam vragen (CGVS 1 p. 25; CGVS 2 p. 15). Dat u niet eens weet waar u juist financiële steun ging aanvragen (CGVS 2 p. 15), hoewel u in uw eerste onderhoud sprak over een ministerie (CGVS 1 p. 26), is wederom merkwaardig. U verklaart immers dat het een bekend centrum is (CGVS 2 p. 16). Nog opmerkelijker in dit deel van uw verklaring, is uw verwijzing naar het medisch attest dat u neerlegt ter staving van uw arrestatie in 2015 (CGVS 1 p. 21, 22; CGVS 2 p. 11, 12). Er staat namelijk te lezen dat u kneuzingen en zwellingen zou hebben opgelopen ten gevolge van foltering in de gevangenis. Het dient evenwel aangestipt te worden dat in tegenstelling tot uw verklaring (CGVS 2 p. 12), het opmerkelijk is dat een dokter in de Gazastrook, op uw vraag officieel zou attesteren dat er in een Hamas gevangenis in Gaza internationale misdaden hebben plaatsgevonden. Hij loopt hierbij namelijk een groot risico zelf de negatieve aandacht van Hamas te trekken. Voorgaande zet dan ook enkele vraagtekens bij het document. Temeer daar uw medisch attest afgestempeld werd door het 'Gespecialiseerde ziekenhuis van Al Djazaerie (Algerijns Ziekenhuis)'. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het hier een ziekenhuis betreft waarvan de inrichtende organisatie goede banden met Hamas heeft. Dat voorgaande attestering, met voorgenoemde inhoud, dan ook zou afgestempeld worden in naam van voorgenoemd ziekenhuis valt te betwijfelen. Overigens mankeert het een datum van afgifte. Het geheel van voorgaande brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen i.v.m. uw arrestatie in 2015 en de gevolgen ervan dan ook danig in het gedrang

Ook uw verklaringen aangaande uw arrestatie in 2017, n.a.v. een betoging waar u aan deelnam, kunnen niet overtuigen. Zo verklaart u in uw eerste onderhoud dat de betoging waaraan u deelnam een gevolg is van een brochure die u en anderen op Facebook hadden gezet (CGVS 1 p. 26) maar verklaart u tijdens uw tweede onderhoud dat een het een spontane betoging was (CGVS 2 p. 16). Dat u ook nu, ondanks uw voorgeschiedenis met Hamas en de beloften die u hen reeds maakte, gewoon als vanouds doorgaat met uw gedrag, komt uw geloofwaardigheid over de door u beweerde problemen niet ten goede. Eenzelfde beoordeling kan gemaakt worden jegens Hamas. Gelet op hun meedogenloze reputatie en het gegeven dat men u in de jaren voordien reeds driemaal had moeten terechtwijzen, valt uw verklaring dat u een hardhandige behandeling van drie dagen, even naar het ziekenhuis mocht voor verzorging en vervolgens nog enkele dagen thuis mocht rusten om u dan vervolgens opnieuw zes dagen vast te houden en wederom een belofte te laten tekenen, niet te rijmen met wat men van een organisatie als Hamas mag verwachten (CGVS 1 p. 26). Immers valt het op dat wanneer u geconfronteerd wordt met voorgaande merkwaardige vaststellingen, u Hamas opeens een geweten toeschrijft aangaande uw gezondheid en dat het normaal is dat men jongeren arresteert en telkens weer laat gaan (CGVS p. 17). Nochtans beweerde u bij aanvang van het interview, dat Hamas mensen die hun orders niet opvolgen, hun benen breekt, hen eeuwig in de gevangenis zet of doodschiet (CGVS 2 p. 4). Zelfs indien uw situatieschets strookt met de realiteit, kan er nog altijd niet begrepen worden dat u vrijwillig het risico op een hardhandige detentie zou nemen. Temeer omdat u hiermee uw familie in het nauw zou drijven. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u eigenlijk ging betogen gelet op uw reeds bestaande problemen met Hamas, zegt u dan weer dat u niet echt problemen had en slechts tweemaal gearresteerd werd (CGVS 2 p. 17). Dat u geen toegang had tot werk en de mensen geen geduld meer hadden met de situatie in Gaza (CGVS 2 p. 17) is geen afdoende uitleg voor uw deelname. U verklaarde tijdens uw eerste onderhoud immers wel degelijk tot een maand voor uw vertrek in 2018, gewerkt te hebben (CGVS 1 p. 7). Betogingen over de levensomstandigheden in de Gazastrook zijn overigens niet ongewoon. Er dient evenwel een nuance geplaatst te worden bij uw bewering dat Hamas iedereen oppakt die tegen de omstandigheden op straat komt. U verwijst hiervoor daar de 'Wij willen Leven' betogingen van vorig jaar (CGVS 2 p.18). Uit de beschikbare informatie blijkt dat er heel wat 'fake news' aangaande de omstandigheden van die betogingen via verschillende actoren de wereld ingaat en dat de oorzaak van het neerslagen van deze specifieke betoging te vinden is bij de gewelddadige opstelling en provocaties van de betogers zelf.

Er dient tenslotte besloten te worden dat uw medisch attest uit 2017, ter staving van de verwoningen die u opliep bij uw arrestatie, niet kan overtuigen daar er uit het document niet opgemaakt kan worden in welke omstandigheden u de omschreven diagnose hebt opgelopen. Het geheel van bovenstaande vaststellingen, inconsistenties en merkwaardigheden noopt ertoe te besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die ertoe geleid hebben dat u de Gazastrook diende te verlaten.

Vervolgens dient er nog op gewezen te worden dat er vraagtekens bij uw vertrekdatum geplaatst moeten worden. U verklaart op 13 juni 2018 de Gazastrook verlaten te hebben (CGVS 1 p. 17). U slaagde hierin doordat u op de coördinatielijst voor de grensovergang van Rafah stond (CGVS p. 4). Ook verklaart u nooit eerder de Gazastrook verlaten te hebben noch het geprobeerd te hebben (CGVS 2 p. 3). Het is echter merkwaardig dat u via uw identiteitsnummer werd teruggevonden op een coördinatielijst voor de grensovergang van Rafah van november 2016, in een maand dat de grens slechts vijf dagen open geweest is, maar niet in 2018. Geconfronteerd met deze informatie verklaart u dat u naar het buitenland wilde gaan om uw studies verder te zetten (CGVS 2 p. 21), hetgeen opmerkelijk is daar u eerder verklaarde voor uw eigenlijk vertrek in 2018 nooit probeerde te Gazastrook te verlaten. Overigens is het merkwaardig dat u uw studies in het buitenland wilde verderzetten terwijl u eerder verklaarde niet voldoende financiële slagkracht te hebben om in de Gazastrook uw studies verder te zetten (CGVS 1 p. 6, 7). Ook uw bewering dat het uw recht is als burger om uzelf in te schrijven op de coördinatielijst en dat het wel vaker voorkomt dat mensen op de lijst komen zonder te reizen (CGVS 2 p. 21), kan niet overtuigen. Een plaats op de coördinatielijst was op dat moment immers schaars goed waarvoor volgens de beschikbare informatie op dat moment veel geld werd betaald. Dat u een andere situatieschets tracht weer te geven, doet dan ook sterk twijfelen aan uw verklaring. Temeer omdat de grensovergang op dat moment onder de controle van Hamas stond. Deze twijfel wordt kracht bijgezet door uw verklaringen m.b.t. uw voorgeschiedenis met Hamas, dewelke niet te rijmen valt met uw these dat het uw recht was om zich in te schrijven op de coördinatielijst (CGVS 2 p. 21). Van Hamas kan er immers verwacht worden dat men u, een lid van de Fatah jongeren, na drie arrestaties en verschillende beloftebrieven niet zou belonen met een vertrek uit de Gazastrook. U weet ook niets te vertellen over de winter van 2018, dewelke uitzonderlijk moeilijk was omdat er op dat moment een elektriciteitscrisis woedde die zelfs het gezondheidssysteem danig onder druk zette (CGVS 2 p.5). Dat u, een politiek actief iemand die in 2017 nog ging betogen tegen de levensomstandigheden in Gaza, niets kan produceren over de situatie in Gaza in januari 2018, is ten minste opmerkelijk te noemen (CGVS 2 p.5). Nog opmerkelijker is het gegeven dat u verklaart dat mensen op dat moment naar de Awda betogingen gingen, hetgeen pas voor het eerst plaatsvond op 30 maart 2018 (CGVS 2 p.5). Dat u ook hier de mist in gaat, voedt de twijfels over uw verklaringen aangaande uw vertrek. Aan de hand van uw kennis van het voetbalseizoen 2017-2018 kan u evenmin uw verblijf in Gaza aantonen. Hoewel u aangeeft een voetballer te zijn die de lokale club Shebab Khan Younis volgde heeft u er geen idee van hoe Shebab Khan Younis presteerde in de Gazaanse competitie in het seizoen 2017-2018 (CGVS 2 p.5,6). Wie dat jaar de finale speelde van de Palestijnse bekerwedstrijd weet u evenmin (CGVS 2 p.6). Als verklaring werpt u op dat de Gazaanse ploegen u niet echt interesseerden. Deze verklaring staat echter volledig haaks op uw eerdere verklaring dat u naast de club Shebab Khan Younis ook nog twee andere Gazaanse clubs volgde (CGVS 2 p.6). Uw gebrek aan kennis over uw eigen hobby sterkt verder het vermoeden dat u Gaza veel eerder verliet dan u wilt toegeven.

Ook de door u neergelegde documenten van uw Mukhtar, die verklaart dat u op 18 mei 2018 vertrok, en de attestering van de Nationale Hervormingscommissie voor Conflictoplossing in Gaza, die eveneens beweren dat u op 18 mei 2018 vertrok; dragen geenszins bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw vertrek. U verklaart immers op 13 juni 2018 Gaza te hebben verlaten (CGVS 2 p.3). Tevens zet voorgaande vaststelling vraagtekens bij de authenticiteit van de documenten. Dat u verklaart niet te weten wat er in deze documenten staat (CGVS 2 p. 11), tart alle verbeelding. Dat u dan ook nog eens de verantwoordelijkheid richting uw vader schuift omdat hij de documenten voor u regelde om te bewijzen dat uw leven in gevaar was, gaat voorbij aan wat men mag verwachten van een verzoeker om internationale bescherming en brokkelt de geloofwaardigheid van voornoemde documenten af. U had uw geloofwaardigheid m.b.t. uw vertrekdatum nochtans kunnen staven aan de hand van uw paspoort. U verklaart echter dat u het toevallig verloor in Melilla omdat het samen met uw geld in uw rugzak zat (CGVS 2 p. 10), hetgeen weinig kan overtuigen gelet op het gegeven dat uw paspoort het belangrijkste document voor een verzoeker om internationale bescherming vormt én men van u kan verwachten dat u dit samen met uw geld dicht bij zich zou houden. Wat er ook van zij, legt u op 16 september 2020 omstreeks 21u47 een foto neer van uw paspoort. Uit de metadata van het bestand en de naam ervan, kan opgemaakt worden dat deze foto van uw paspoort werd genomen op 16 september 2020 omstreeks 18u37, hetgeen doet vermoeden dat u wel degelijk nog steeds in het bezit bent van uw paspoort maar er doelbewust voor kiest om de Belgische autoriteiten te beletten kennis te

nemen met de inhoud ervan. Deze houding waarbij u doelbewust de autoriteiten waarvan u de bescherming inroept tracht te misleiden is moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen in zijn land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij spontaan en gedetailleerd de ware toedracht omtrent zijn vlucht vertelt. Het geheel van voorgaande plaatst een verdere hypothese op de geloofwaardigheid van de omstandigheden in dewelke u diende te vluchten en van de vervolgingsfeiten die de aanleiding tot uw vlucht zouden geweest zijn en schuift uw verzoek om internationale bescherming dan ook verder op de helling.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie **OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 6 (25 June–1 July 2021)**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-6-25-june-1-july-2021>). Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021.

U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.**

Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U bent immers een volwassen man die opgroeide in een gezin waarin broers en zussen konden studeren aan de universiteit (CGVS 2 p. 5) en wiens vader handelde in schoonmaakproducten (CGVS 1 p. 13) en regelmatig naar Egypte reisde alwaar hij familie heeft (CGVS 2 p. 3, 5). U groeide op in een ouderlijk huis dat een eigendom van uw vader is en doorheen de jaren werd uitgebreid (CGVS 1 p. 5). De beschadigingen aan uw huis tijdens de oorlog van 2014, werden in 2016 door een Koeweitse organisatie hersteld (CGVS 1 p. 5, 6). Voorts kon u uw middelbaar onderwijs vervolledigen en hoewel u zelf niet verder studeerde, was u in staat om met het werk dat u deed geld te sparen (CGVS 1 p. 6; CGVS 2 p. 4). Uw reis naar Europa, ter waarde van 4.500 dollar, financierde u dan ook deels zelf (CGVS 2 p. 4). Verder kon u rekenen op de financiële steun van uw broer A., die tot op heden werkt op een kippenboerderij, en uw moeder die haar gouden juwelen verkocht om uw reis te kunnen betalen. Zelf verkocht u groenten op de markt tot ongeveer een maand voor uw vertrek (CGVS 1 p. 7). Tevens konden jullie jarenlang aanspraak maken op voedselhulp via de dienst burgerzaken van de regering, dewelke stopte omdat jullie financiële situatie als goed bevonden werd (CGVS 1 p. 4, 14). Intussen werkt uw zus A. als lerares bij UNRWA en kreeg S. een contract in een ziekenhuis (CGVS 2 p. 22). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u zich in een positie bevond waarin u in staat was om uw vrije tijd door te brengen in restaurants aan de zee (CGVS 1 p. 6). Tenslotte blijkt uit uw verklaringen dat u regelmatig contact heeft met uw familie (CGVS 2 p. 2). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza precarie levensomstandigheden zou kennen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 23 maart 2021**, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20210323.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); **COI Query, Security situation, civilian casualties, damage to civilian infrastructure and displacement in the Gaza Strip, between 1 May 2020-31 May 2021**, beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2053724/2021_06_EASO_COI_Query10_Gaza_Strip.pdf **OCHA, Gaza Strip: Escalation of hostilities 10-21 May 2021**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/gaza-strip-escalation-hostilities-10-21-may-2021>; **OCHA, Response to the escalation in the oPt - Situation Report No. 6 (25 June–1 July 2021)**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situationreport-no-6-25-june-1-july-2021>; **OCHA, Protection of Civilians Report - 15-28 June 2021**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/poc/15-28-june-2021>; **International Crisis Group, Global Overview May 2021**, beschikbaar op <https://www.crisisgroup.org/crisiswatch/june-alerts-and-may-trends-2021#israel-palestine>; en **International Crisis Group, Global Overview June 2021**, beschikbaar op <https://www.crisisgroup.org/crisiswatch/july-alerts-and-june-trends-2021#israel-palestine>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte.

Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot maart 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad, het ommuurde centrum in de stad Jeruzalem. Van 10 tot 21 mei bombardeerden de Israëlische strijdkrachten het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking, dat in juni kortstondig geschonden werd. Tijdens de protesten die tussen 15-20 juni georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT) liet Hamas brandballonnen op, waarop Israël reageerde door luchtaanvallen uit te voeren op Gaza, die naar verluidt gericht waren op de militaire complexen van Hamas. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgpa.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw “veilig” gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

*De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld “Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia’s uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.***

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als “Operatie Sinai 2018”, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad.

Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn.

Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert.

Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

U heeft bovendien met de door u neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. De foto van uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst. Uw schoolrapport bevestigt dat u het middelbaar onderwijs in de Gazastrook vervulde. Het aankoopbewijs aangaande auto-onderdelen maakt gewag van een aankoop van onderdelen bij M. S. & Partners in Khan Younis maar heeft verder geen betrekking op de door u verklaarde vrees t.a.v. Hamas. Uw medisch attest, uw brief ter bevestiging van uw lidmaatschap bij Fatah, de verklaring aangaande de beschadigingen aan uw huis, de brief aangaande uw ontslag uit het ziekenhuis, de verklaring van uw Mukhtar en de bevestigingsbrief van de nationale hervormingscommissie werden reeds bovenaan besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu. Uw twee oproepingsbrieven van de politie van Hamas hebben weinig bewijswaarde, daar dergelijke documenten enkel dienen ter staving van een geloofwaardig en coherent verhaal, wat in uw geval niet zo is. De identiteitskaart van uw moeder, haar geboorteakte en de geboorteakte van uw vader hebben betrekking op hun persoonlijke identiteit en herkomst. De enveloppe van DHL en het document aangaande uw fiets in België, hebben geen betrekking op uw vrees t.a.v. Hamas.

Uw psychologisch attest werd reeds besproken.

Voorgaande heeft louter betrekking op uw gezondheidstoestand. Indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Het attest van het Kruis aangaande de detentie van uw vader heeft betrekking op een persoonlijk probleem dat binnen een specifieke context heeft plaatsgevonden. Hierbij dient er opgemerkt te worden dat in het licht van uw verklaringen en de beschikbare informatie, er vraagtseken bij het attest gezet dienen te worden. Zo blijkt uit de beschikbare informatie van het Palestinian Centre for Human Rights dat uw vader voor 48u gearresteerd werd. U betwist dit echter en verklaart bijkomende bewijsstukken neer te zullen leggen (CGVS 2 p. 19, 20), hetgeen u niet deed.

Het mag overigens verbazen dat u, op het moment van de arrestatie een zeventienjarige jongeman, niet kan vertellen waarom uw vader in Israël gevangen genomen werd (CGVS 2 p. 18). U beweert op dat moment een klein kind geweest te zijn (CGVS 2 p. 18, 19) en verklaart dat u bezig was met uw middelbare studies (CGVS 2 p. 2). Voorgaande is echter niet ernstig. Er kan u van u verwacht worden dat u goed op de hoogte bent van zulke zaken en dat u zich tenminste beter zou informeren over de problemen die u aanhaalt in uw verklaringen. Tevens valt het niet te begrijpen dat u de beloofde documenten niet neerlegde. Gelet op het geheel van voorgaande en het gegeven dat het attest geen betrekking heeft op de door u aangehaalde problemen, kan er geen bewijskracht aan het attest toegeschreven worden om uw vrees bij een terugkeer naar de Gazastrook te staven.

Het door uw advocaat neergelegde attest inzake uw werkloosheid (d.d. 4 maart 2021) kan niet aantonen dat u in de Gazastrook werkloos was. Vooreerst moet erop gewezen dat u slechts een foto van het document neerlegt, hetgeen niet toelaat de authenticiteit van het document na te gaan. Overigens blijkt uit de beschikbare informatie dat zulke documenten tegen betaling of mits een deugdelijk netwerk vlot te verkrijgen zijn, waardoor de objectieve bewijswaarde van dergelijke stukken danig in gedrang wordt gebracht. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu. Wat er ook van zij, het attest dateert van 4 maart 2021, bijna drie jaar na uw vertrek uit de Gazastrook, en kan dan ook bezwaarlijk anders dan te concluderen dat u in Gaza niet tewerkgesteld bent. Er moet echter op gewezen worden dat, in tegenstelling tot wat uw advocaat in haar verzoekschrift tracht aan te tonen, het document geen betrekking heeft op uw persoon. Wel doelt het document op uw vader. Voorgaande komt overeen met uw verklaringen waar u stelt dat uw vader in 2015/2016 stopte met werken (CGVS 2 p. 3). Nergens uit dit stuk mag blijken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een preciaire situatie zou terechtkomen. Uw socioeconomische situatie werd reeds bovenaan uitvoerig uiteengezet. Bovendien stelt u zelf dat jullie financiële situatie als 'goed' werd bestempeld en jullie daardoor sinds 2017 geen voedselhelp meer kregen van de overheid (CGVS 1 p. 4, 5, 14).

In het eerste volgende verzoek om internationale bescherming van uw broer BARAKA Ibrahim (CG 1819257, O.V. 8.709.123) nam het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn ingeroepen vrees ten aanzien van Hamas.

Na intrekking nam het CGVS ook voor uw broer opnieuw een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In hoofde vraagt verzoeker hem als vluchteling te erkennen. Hij ontwikkelt het middel dienaangaande als volgt.

"De tegenpartij is van mening dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, en dat bepaalde elementen van de rekeningen van de aanvrager niet consistent zijn. Verzoeker betwist de redenering van de CGVS. Verzoeker zei dat hij problemen had met Hamas en dat hij gedwongen werd Gaza te verlaten vanwege de martelingen die hij heeft geleden. Verwerende partij is van mening dat de woorden van verzoeker niet geloofwaardig zijn omdat er te veel inconsistenties zijn. De verzoekende partij verlangt naar vrede, naar een normaal leven waar iedereen vrij zijn mening zou kunnen uiten, waar elk apolitek zich zou kunnen ontplooiën, zonder vrees voor represailles. Verzoekende partij verlangt rustig te kunnen werken zonder dat zij onder ongegronde voorwendsels steeds beperkt of belemmerd te worden. Zij verlangt haar leven normaal te kunnen leiden, haar brood te kunnen verdienen en een gezin te stichten.

Zij verlangt zich vrij te mogen verplaatsen in eigen land . Zij verlangt naar een vreedzame oplossing met Israël, naar een opening van de grenzen; Zij is ervan overtuigd dat met de Hamas geen oplossing kan komen en dat de blokkade maar erger kan worden; De verzoekende partij heeft verder in Gaza geen enkele vluchtalternatief om aan de Hamas en hun gewapende vleugel te ontsnappen; Gaza strekt zich op een beperkt grondgebied van slechts 360 km². De Gazastrook heeft een oppervlakte van ongeveer 360 km² (iets kleiner dan Zuidelijk Flevoland; in Belgische termen: een derde van het arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde, maar met evenveel inwoners). <https://www.scholieren.com/verslau/werkstuk-nederlands-gazastrook> De Gazastrook heeft een oppervlakte van ongeveer 360 km². Het grenst aan Israël, Egypte en de Middellandse Zee. De belangrijkste steden zijn Gaza, Rafah, Abasân, Khan Younis en Davr al Balah. De kustlijn is ongeveer 40 km lang, de grens met Egypte ongeveer 12 km en de grens met Israël ongeveer 59 km lang. Het aantal inwoners van de Gazastrook is tijdens en na de Arabisch-Israëlsche Oorlog van 1948 toegenomen van ongeveer 80.000 tot ongeveer 287.000 inwoners, voornamelijk door instroom van Palestijnse vluchtelingen. Sindsdien is (tot 2004) is de bevolking nagenoeg verviervoudigd door natuurlijke groei. In 2014 woonden er -naar schatting- ruim 1,8 miljoen Palestijnen, waardoor er een bevolkingsdichtheid bestond van meer dan vijfduizend personen per vierkante kilometer. In 2016 bestond de bevolking uit bijna 1,9 miljoen mensen, waarvan 1,3 miljoen door UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchtelingen, waarvan een groot aantal in tot steden uitgegroeide vluchtelingenkampen. <https://nl.wikipedia.org/wiki/Gazastrook> Dat de provincie Antwerpen een oppervlakte heeft van 2 867 km² , hetzij een bevolkingsdichtheid van 628, 78 km². Dat gelet op deze beperkte oppervlakte, op de uitzonderlijke bevolkingsdichtheid, op de blokkade, op de verdeeldheid onder de bevolking, er in GAZA geen sprake is van binnenlandse vluchtalternatief, noch van plaats om te schuilen : er bestaat geen enkele vluchtalternatief. Verzoekende partij heeft Gaza verlaten, omdat de druk die door de Hamas uitgeoefend werd te sterk en bedreigend werd en zich in Gaza nergens een plaats had waar zij veilig kon verblijven. Het CGVS houdt met deze elementen helemaal geen rekening, ondanks het feit dat zij volledig centraal staan voor de beoordeling van het relaas van de verzoekende partij.

Nieuwe onderdelen. De motivatie kan niet worden weerhouden en getuigt van de onzorgvuldigheid van het CGVS. Tot slot haalt het CGVS een paar informaties waaruit zou moeten blijken dat de situatie in Gaza niet voor iedereen zo erbarmelijk is , dat een terugkeer via de grens post van Rafah mogelijk is na een tochtje door de Sinai, onder bescherming van militairen die zelf wel het doelwit zijn voor terroristische aanvallen die de passerende Gazanen zouden besparen; • Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit Gaza afkomstig is, en Palestijns is, hetgeen geenszins betwist wordt door het CGVS. Dat de verzoekende partij uiteraard een bewijslast draagt doch dat deze verantwoordelijkheid evengoed ook ten laste komt van het CGVS , luidens artikel 48/6 § 5, a) tot d) van de wet van 15.12.1980 JUNCTO artikel 48/6 § eerste zin en § 4 van de wet van 15.12.1980; Dat zij Gaza verlaten heeft omwille van verscheidene redenen: Vooreerst haar problemen met de Hamas die haar leven, haar vrijheid van bewegingen en van gedachten bedreigden: de Hamas heeft haar bedreigd, aangehouden en gefolterd, PSYCHOLOGISCH EN FYSIEK; daarnaast vreest zij de groeiende onveiligheid in Gaza, een onveiligheid waarvan zij elke dag slachtoffer kan worden in casu vreest zij zowel het slachtoffer te worden van de Hamas als van de algemene onveiligheid te wijten aan de militaire toestand en de socio-economische toestand in Gaza. Zij vreest dat de nabijheid met de grens haar blootstelt voor de raids van de Israël. Dat de verwerende partij derhalve ten onrechte stelt dat de verzoekende partij haar nood aan bescherming niet zou hebben aangetoond; Dat de verzoekende partij gedwongen werd Gaza te verlaten omwille van de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza , die aan de handelingen van de Hamas toe te schrijven zijn, handelingen die haar persoonlijk gevisieerd hebben en omwille van het feit dat Gaza haar geen aanvaardbare levensomstandigheden kon bieden. En omwille van het feit dat Gaza kortom onleefbaar is geworden; Overwegende dat de stelling van het CGVS grotendeels steunt op een heel subjectieve appreciatie van het CGVS; Dat wat de levensomstandigheden betreft, de volgende persartikels tonen aan dat de strijd HAMAS / FATAH steeds en zelfs uitermate actueel blijft en is, en dat de bevolking hiervan het slachtoffer is. Gaza mist de noodzakelijkste benodigdheden: elektriciteit, water bouw materiaal, medisch materiaal enz. Verzoeker levert nieuw bewijs van vrees in geval van terugkeer naar GAZA. Hij legt een attest van de gemeente over waarin wordt verklaard dat verzoeker in GAZA aan de grens met ISRAEL woont. Het is een regio die niet bekend staat om oorlogen en vernietiging, behalve door het Israëlische leger. Hij heeft: - Een certificaat van de gemeente GAZA (stuk 2) - Een certificaat van zijn moeder waarin de zeer moeilijke situatie van het gezin wordt uitgelegd (stuk 3) - Een bewijs van niet-werken van zijn vader (stuk 4).”.

Verzoeker houdt vervolgens een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en gaat daarna in op de motieven van de bestreden beslissing. Hij argumenteert eerst dat het niet pertinent is te stellen dat verzoeker nooit beroep deed op UNRWA vermits hij geen rechthebbende was en dat dit getuigt van een heel beperkte kennis van de problematiek in Gaza.

Hij betoogt verder dat hij in bijzondere armoede heeft geleefd; dat hij is opgegroeid in een gezin van oorspronkelijk zeven kinderen, waarvan thans nog 3 samen met de ouders in Gaza zijn achtergebleven, twee broers van 28 en 17 jaar en een zus van 12 jaar; dat zijn vader in Israël heeft gewerkt maar nadien niet meer werkte en hij geen pensioen geniet noch een uitkering; dat het gezin amper overleeft van het geld dat verzoeker vanuit België stuurt en hij en thans een bijkomend stuk neerlegt waaruit blijkt dat hij werkloos is. Verder bekritiseert hij de bestreden beslissing waar er wordt gesteld dat er geen voldoende concrete elementen werden vastgesteld om bijzondere procedurele noden vast te stellen. Hij wijst er op dat het medische attest geen medische diagnose stelt en dat ten aanzien van psychologische stoornissen, steunmaatregelen zich niet kunnen beperken tot het houden of vragen van pauzes. Er moest ook begrip worden betoond voor mogelijke ongerijmdheden en er moet rekening mee gehouden worden voor de evaluatie van de geloofwaardigheid van het relaas en het risico in geval van terugkeer. Verder stelt verzoeker dat zijn relaas ten onrechte niet geloofwaardig wordt bevonden.

Wat zijn lidmaatschap van Fatah betreft, stelt verzoeker *“De verzoekende partij is lid van een gezin die politiek eerder lauw is: haar ouders waren geen lid van de Fatah maar waren het met de Hamas niet eens. Haar ouders legden eerder de schuld van de blokkade en van het escaleren van het geweld op de Hamas dan op de Fatah. Ook werd er thuis eerder slecht gesproken van de familieleden die tot de Hamas behoorden, met als gevolg dat de verzoekende partij eerder de kamp koos van de Fatah. Zij is echter niet geboren en getogen in een gezin waar politie dagelijks aan de orde kwam. Niettemin heeft de verzoekende partij voor de Fatah gekozen omdat, zoals zij het zelf stelt van oordeel was dat Fatah meer vrijheid betekende. Dat de keuze van de verzoekende partij echter eerder de keuze was van een opstandige tiener dan een beredeneerde keuze, steunende op diepgaande politieke cultuur. Dat is trouwens de reden waarom de verzoekende partij geen uitgebreide uitleg kan geven nopen de structuur of de ideologie van de Fatah. Hetgeen zij van de Fatah vertellen kan is eerder een weerspiegeling van haar eigen verlangens dan een weergave van het politiek programma van de Fatah. Niettemin heeft de verzoekende partij deelgenomen aan activiteiten die eerder tot de sociale werken van de Fatah behoorden dan tot de politieke activiteiten. De verzoekende partij ging condoleren, feliciteren, hielp aan het uitdelen van pakketten, dagbladen, folders en flyers. De verzoekende partij mist zeker en vast aan maturiteit. Daarom is echter haar inzet of betrokkenheid niet meteen ongeloofwaardig. Dat de verzoekende partij het moeilijk heeft om zich te investeren, om uiteindelijk stil te staan bij iets dat haar eigen voorbij gaat. Voorbeeldig hiervoor is het feit dat de verzoekende partij evenmin in staat is de exacte studies die haar broers en zussen volgen, precies te beschrijven. Dat het CGVS geen enkel bewijs of informatie voorlegt waaruit zou blijken dat de Fatah niet actief zou zijn of zou geweest zijn, in de regio van Khan Younis, ondanks het feit dat de regio bekend is om als pro Hamas gezind te zijn. De verzoekende partij heeft een attest van de Fatah neergelegd waaruit minstens haar lidmaatschap blijkt. Het CGVS verwijt de verzoekende partij geen ander uitleg te kunnen geven voor haar aanhouding dan de rivaliteit tussen Hamas en Fatah en geeft hiervoor een extra uitleg bij, nl dat de verzoekende partij dat had tijdens haar detentie van een halve dag had moeten vernemen. Dat de verzoekende partij hierbij laat bemerken dat haar geen bijzondere uitleg gegeven werd voor haar aanhouding En dat zij zich niet in een positie bevond om vragen te stellen. De verzoekende partij geeft toe dat haar ontwerp verder te studeren tot een ontwerp bleef. Dat zij inderdaad verteld heeft dat zij gestopt was omwille van financiële redenen. Dat zij echter geen studies heeft kunnen opstarten, omdat haar ouders eerder op haar andere broers en zussen wensten te investeren en dat zij niet in aanmerking kwam voor een beurs. De verzoekende partij heeft dat echter gelinkt aan het feit dat zij haar steun aan de Fatah bood.”*

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot het aantal, tijdstip en duur van zijn detenties betreft, wijst verzoeker er op dat hij heeft gesteld dat de DVZ niet klaar was en daarmee bedoelde dat hij zich niet voorbereid had op het feit dat hij over zijn verleden zou moeten/ vertellen en ook meer tijd heeft gehad dan bij de DVZ om over zijn ervaringen te spreken. Hij wijst op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt dat zijn relaas volledig geloofwaardig is. Het is verder niet betwist dat hij afkomstig is uit Gaza en Palestijn. Hij herhaalt dat hij Gaza verlaten heeft omwille van de hoger geciteerde verscheidene redenen en besluit dit onderdeel door te stellen dat hij gedwongen werd Gaza te verlaten omwille van de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza die aan de handelingen van Hamas toe te schrijven zijn, handelingen die hem persoonlijk geviseerde hebben en omwille van het feit dat Gaza geen aanvaardbare levensomstandigheden kon bieden en kortom onleefbaar is geworden. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker betoogt vooreerst dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie ‘Protective edge’, de

vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van *“dedevelopment”*. In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. Anno 2018 leefde 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedselonzekeer en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. UNRWA kent echter een stijgend budgettekort. De mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt evenals door de politieke en socio-economische situatie in Gaza. Het budgettekort van UNRWA zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Kortom, fundamentele mensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnomen. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn. Verzoeker stelt dat de door hem in het verzoekschrift aangehaalde objectieve informatie overeen komt met zijn verklaringen dat hij niet in staat zou zijn om een nieuwe baan te vinden in geval van terugkeer naar Gaza en dat hij niet zou kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften van zichzelf en zijn familie.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de Israeli security forces in de Occupied Palestinian Territory (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen gedood werden, waaronder 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakten gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit verzoeker een passage citeert.

De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker wijst er voorts op dat de 'Grote Mars van de Terugkeer' nog steeds plaatsvindt op vrijdag en dat tijdens deze protesten ook in 2019 nog demonstranten werden gedood en verwond. Sinds 30 maart 2018 staat de teller van Palestijnen die gedood werden in de Gazastrook op 280 en 16.105 gewonden. Verzoeker besluit dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch aanschouwd dient te worden. Hij voegt hier nog aan toe dat de Gazanen bovendien leven onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan *"We want to live"* die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de rapporten *"Two*

authorities, one way, zero dissent” van Human Rights Watch van oktober 2018 en *“Another brutal crackdown by Hamas in Gaza”* van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoeker wijst er ook op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. 219 546). Verzoeker merkt daarnaast op dat deze Raad in vier arresten van de Verenigde Kamers (arrest nr. 228.949 van 19/11/2019, arrest nr. 228.946 van 19/11/2019, arrest nr. 228.888 van 18/11/19 en arrest nr. 227.621 van 21/10/2019) een bepaald kader heeft vastgesteld voor de analyse van de veiligheidssituatie in Gaza en stelt dat sinds september 2019 42 burgers van Gaza gedood en 1.061 van hen gewond werden.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat er in Gaza op dit moment sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat het er *in casu* dus op lijkt dat hij *“zich als louter burger dus ook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en dus niet in aanmerking komt voor de door de UNRWA verleende bijstand.”*

Verzoeker betoogt vervolgens dat, indien een persoon verplicht wordt om terug te keren naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en hij verwijst in dit verband naar het MSS-arrest van het EHRM. Een persoon in Gaza verkeert immers, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Palestijnse vluchtelingen vormen bovendien op zich een bijzonder kwetsbare categorie doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap. Er is daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag werd overigens reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 150 535 van 7 augustus 2015 en RvV nr. 206 073 van 27 juni 2018). Vervolgens gaat verzoeker in op de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza. Hij betwist het oordeel van de commissaris-generaal dat het op dit ogenblik hoe dan ook mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin hij te kennen gaf dat hij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Het feit dat verwerende partij de verklaringen als ongeloofwaardig afdoet, *quod non*, doet hieraan geen afbreuk. Vervolgens stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is: - Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het CGVS gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza. De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas. - Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend. Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat het CGVS voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinaï de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert, volstaat.

Het is ook geen vereiste om individueel geïndiceerd te worden. Verzoeker wijst erop dat deze Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1, D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptische Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest *Salah Sheekh* en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reële risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Verder moeten er volgens verzoeker ook wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de Sinai eveneens een aantal kanttekeningen gemaakt worden. Hij verwijst daartoe naar het artikel van A. Mcmanus, *“Despite military campaign security concerns persist in Egypt’s North Sinai”*, 21 februari 2019 en een bericht van de BBC op 9 april 2019 waaruit blijkt dat zeven personen zijn omgekomen, waaronder 4 politieagenten en 3 burgers tijdens een zelfmoordaanslag, een bericht van Madmasr met betrekking tot de dood van acht militanten bij gevechten rond een militair checkpoint en dat alle voertuigen richting de Rafah grensovergang werden tegengehouden en dat op 26 februari 2019 een militair voertuig in de nabijheid van Rafah getroffen werd door een IED. Hij besluit hieruit dat het wenselijk is om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat hij zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt en zijn aanwezigheid in de Gazastrook een reële risico vormt voor zijn leven of persoon. Met betrekking tot de recente gebeurtenissen stelt verzoeker dat de situatie in Gaza aanzienlijk beïnvloed is door de bomaanslagen die in mei 2021 plaatsvonden en dat de kosten voor wederopbouw op 485 miljoen geraamd worden (Article disponible sur <https://www.rfi.fr/moyen-grient/20210707-apres-les-bombardements-la-reconstruction-de-gaza-evaluee-a-485-millions-de-dollars>). Hij wijst er op dat verdere beschietingen plaatsvonden in augustus 2021 (https://www.lemonde.fr/international/article/2021/08/22/a-gaza-une-quarantaine-de-palestiniens-blesses-par-des-tirs-israeliens_6092049_3210. Html) en dat de situatie in Gaza volgens de VN in Gaza gespannen blijft, drie maanden na de escalatie van het geweld (Article disponible sur : <https://news.un.org/fr/story/2021/08/1102712> en Article disponible sur <http://www.ism-france.org/temoignages/Trois-mois-apres-le-cessez-le-feu-rien-ne-change-a-Gaza-article-21532>). In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing indien de Raad van oordeel is dat hij op onvoldoende wijze geïnformeerd is.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Certificaat van de gemeente Gaza;
3. Certificaat moeder met betrekking tot situatie gezin;
4. Bewijs van niet-werken van vader;
5. Nations Unies, « *Beaucoup trop de civils innocents sont déjà morts* » : l'ONU appelle à la fin des combats à Gaza et en Israël », 14 mei 2021;
6. AFP, Frappe israélienne sur la maison du chef du Hamas à Gaza, avant une réunion de l'ONU ; 16 mei 2021;
7. Moustique, Après le cessez-le-feu entre Israël et le Hamas, l'heure est au bi, 21 mei 2021;
8. Gagnants et perdants dans la crise de Gaza, 23 mei 2021;

9. Mohamed Jaoaud El KANABI, 12 augustus 2020;
10. Protection Civile et Operations d'Aide Humanitaires Européenne;
11. <https://euromedmonitor.org.fr>, 25 januari 2021;
12. Rtbf.be, 23 november 2020;
13. La situation humanitaire alarmante dans la bande de Gaza, 30 oktober 2020;
14. Nations Unies, ONU info, « *Territoire palestinien occupé : la Covid-19 dévaste une économie déjà en ruine* », 8 september 2020;
15. Rtbf.be, 23 november 2020;
16. Atalayar, « *Les programmes de l'UNRWXA en Cisjordanie et à Gaza sont menacés par le coronavirus* », 28 oktober 2020;
17. UNRWA temporarily suspends aid to Gaza over coronavirus, 23 maart 2020;
18. Nations Unies, Assemblée générale, A/c/4/75/L.9, 28 oktober 2020;
19. COI Focus, « *Territoire Palestinien – Gaza. Situation Sécuritaire* », 21 maart 2021;
20. UNRWA: Israel empêche l'entrée des aides humanitaires à Gaza;
21. This winter, Palestine refugees need your support more than ever;
22. Dernières infos – réfugiés palestiniens, « *Pour l'UNWRA, la reprise de l'aide américaine ne comblera pas le déficit* », 28 januari 2021;
23. The Times of Israel, « *Pour l'UNRWA, la reprise de l'aide américaine ne comblera pas le déficit* », 29 januari 2021;
24. NANSEN BIJDRAGE, « *De beschermingsnood van Palestijnen onder UNRWA-mandaat van Gaza en Libanon* »;
25. The human and material cost of Israel's assault on Gaza, 1 juni 2021;
26. UNRWA, UNWRA installations in Gaza hit during hostilities; 13 mei 2021;
27. UNWRA, Immediate need for Food, Health and Psychosocial support for Palestinians sheltering at UNRWA schools in Gaza, 21 mei 2021;
28. The international solidarity movement, Trois mois après le cessez-le-feu, rien ne change à Gaza, 31 augustus 2021.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 18 november 2021 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1 van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: COI Focus, « *Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire* » van 27 augustus 2021 (hyperlink).

Verwerende partij legt ter terechtzitting van 9 december 2021 een aanvullende nota neer waarin wordt verwezen naar de COI Focus, « *Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures* » van 30 november 2021. Deze aanvullende nota blijkt evenwel geen internetadres te bevatten waarop dit document kan worden geraadpleegd, noch wordt dit document aan de aanvullende nota toegevoegd. Na heropening van de debatten en oproeping om te verschijnen op 6 januari 2022 bij tussenarrest nr. 265.739 van de Raad van 17 december 2021, wordt dit document ter kennis gebracht door middel van een aanvullende nota dd. 22 december 2021.

Verzoeker legt na de heropening van de debatten geen aanvullende nota neer.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 8 december 2021 neer waarbij een kopie van een medisch attest dd. 3 december 2021 van dr. M.A. en een kopie van een attest van B.T.A., psychologue clinicien dd. 3 december 2021 worden ter kennis gebracht.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna « *Kwalificatierichtlijn* ») en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de

Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker legt zijn identiteitskaart; een foto van de eerste twee bladzijden van zijn paspoort zijn geboorteakte en kopieën van de geboorteaktes van zijn beide ouders en een kopie van de identiteitskaart van zijn moeder voor. De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt betwist.

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA, geniet.

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker terecht heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, wat verder ook niet wordt betwist in het verzoekschrift. De verwijzingen in het verzoekschrift naar het stijgende budgettekort van UNRWA en de stelling dat UNRWA daardoor niet langer in staat is effectieve socio-economische bijstand te verlenen, zijn dan ook niet relevant voor de vraag of artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is op verzoeker. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 1, D van de Conventie van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Zoals reeds aangehaald wordt verzoekers identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet betwist. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming nog een aantal documenten neer ter staving. De brief ter bevestiging van zijn lidmaatschap van Fatah vermeldt enkel dat verzoeker *“samenwerkte met de leden van de beweging van de jongeren van Fatah”* en dat hij één van de zonen van de beweging is en *“toegewijd aan de legitimiteit”*.

De brief is evenwel niet gedateerd en bevat verder geen informatie over de specifieke activiteiten die verzoeker zou verricht hebben voor de jongerenbeweging noch de problemen die verzoeker verklaart te hebben gekregen ten gevolge van deze activiteiten.

Verzoeker legt ook nog twee oproepingen van de politie neer. Deze oproepingen dateren van 26 februari 2017 en vermelden dat verzoeker zich moet aanmelden op 27 februari 2017 *“in verband met een belangrijke zaak”* maar bevatten geen verdere informatie met betrekking tot de beweerdde problemen van verzoeker met Hamas en de reden van zijn voorgehouden arrestatie.

Het attest van het Rode Kruis met betrekking tot de detentie van verzoekers vader in Israël toont aan dat zijn vader in 2015 werd gearresteerd in Israël. De detentie van verzoekers vader houdt geen verband met de redenen waarom verzoeker Gaza heeft verlaten, wat hij ook ter terechtzitting bevestigt.

De verklaring van de Mukhtar vermeldt dat verzoeker uit Gaza vertrok op 18 mei 2018. Het attest van de Nationale Hervormingscommissie voor Conflictoplossing in Gaza vermeldt dat verzoeker tot 18 mei 2018 een inwoner was van de Gazastrook en dat hij werd achtervolgd door de veiligheidsdiensten in de Gazastrook. Volgens de vertaling toegevoegd aan het administratief dossier is het document gedateerd op 17 oktober 2019 maar is de stempel onleesbaar. Beide documenten bevatten informatie met betrekking tot de datum van zijn vertrek uit Gaza maar vermelden verder niets over de redenen van zijn vertrek noch de beweerdde problemen met Hamas van verzoeker.

Het attest van het Ministerie van Werk dd. 4 maart 2021 (stuk 4 bij het verzoekschrift) stelt dat K.S.M.B. werkloos is en dat de echtgenote H.A.A.B. niet werkt. Uit het administratief dossier blijkt dat het attest betrekking heeft op verzoekers ouders. Het attest heeft geen betrekking op de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas. Het certificaat van verzoekers moeder (stuk 3 bij het verzoekschrift) is niet vertaald, zodat de Raad er geen kennis van kan nemen.

Verzoekers schoolrapport bevestigt dat hij middelbaar onderwijs volgde in Gaza, terwijl het aankoopbewijs bij M. Shabeer en Partners in Khan Younis, aantoonde dat verzoeker er auto-onderdelen kocht. Geen van beide documenten heeft evenwel betrekking op verzoekers vrees voor vervolging in Gaza en bevat geen relevante informatie over de door verzoeker beweerdde vervolgingsfeiten.

De medische documenten opgesteld in België die door verzoeker worden voorgelegd bevestigen dat verzoeker psychologische problemen heeft. De medische verklaring van het ziekenhuis van EL Djezaierie in Gaza vermeldt dat verzoeker *“heeft zich op 16/06/2015 in het ziekenhuis van El Djezaierie aangemeld. Na virtueel en radiografisch onderzoek blijkt de aanwezigheid van kneuzingen in de borstkas, de rug en op het gezicht. Er is ook een zwelling in de beenderen als resultaat van folteringen in de gevangenis”* (stuk 3). Het document discharge summary vermeldt verzoekers naam en de diagnose *“trauma sick chest”* (stuk 12). Deze documenten worden door verzoeker neergelegd ter staving van zijn beweerdde arrestatie door Hamas. Hoewel stuk 3 verwijst naar foltering in de gevangenis, kan dit als dusdanig niet volstaan om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, nu een behandelende arts verwondingen kan vaststellen maar niet met zekerheid kan stellen waarvan deze verwondingen en letsels het gevolg zijn en het document uitdrukkelijk stelt dat het werd afgeleverd op vraag van de verzoeker.

De voorlopige verklaring van het Ministerie voor Algemene Werking en Huisvesting dd. 21 mei 2019 attesteert dat de naam van K.S.M.B., verzoekers vader, is geregistreerd op de lijsten van beperkte schade als resultaat van de aanslagen van de Israëlische bezetter in de oorlog van 2014 en stelt dat deze verklaring vervalt op 31 juli 2019 en na deze datum niet meer geldig is (stuk 9). Uit het document kan enkel blijken dat het huis van verzoekers vader beschadigd werd gedurende de oorlog van 2014 en dat het document niet meer geldig is. Het document houdt geen verband de door verzoeker aangehaalde problemen met Hamas en de beschadigingen aan het huis van verzoekers vader vormden als dusdanig volgens zijn verklaringen niet de aanleiding voor zijn vertrek uit Gaza.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en gelezen in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Inzake de bijzondere procedurele noden van verzoeker, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit het stuk dat u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand kan immers niet afgeleid worden dat u door uw psychische staat niet in de*

mogelijkheid zou zijn om op een normale manier de asielprocedure te doorlopen. U legt één attest neer dat bevestigt dat u opvolging geniet bij een psycholoog. Dit attest geeft een overzicht van uw klachten en uw psycholoog stelt op basis van deze klachten een diagnose dat u lijdt aan donkere gedachten, angst, depressie en slaapproblemen, gelinkt aan een moeilijk verleden in uw land van herkomst en tijdens uw vluchtroute. Voorts is zij van mening dat u nood hebt aan een stabiele omgeving dichtbij uw familie in België. Er moet evenwel benadrukt worden dat een psycholoog niet de bekwaamheid heeft om een medische diagnose te stellen. Er dient overigens op gewezen te worden dat het door u neergelegde attest dateert van 31 januari 2019 en dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat u slechts net na uw aankomst in België naar de psycholoog ging en dat u van mening bent dat het weinig nut of resultaat had hoewel u verklaart psychologisch moe te zijn (CGVS 2 p. 10). Voorts blijkt dat u recent niet meer op consultatie bent geweest. Hoe dan ook werd u in de mogelijk gesteld om wanneer u het nodig achtte of u het moeilijk zou krijgen tijdens het persoonlijk onderhoud, een pauze te vragen (CGVS 1 p. 3; CGVS 2 p. 2). U maakte hier evenwel geen gebruik van. Voorts verliepen uw persoonlijke onderhoudsbezoeken in een rustige sfeer en u kreeg uitgebreid de mogelijkheid om uw asielmotieven uiteen te zetten en de vragen te beantwoorden zonder onderbroken te worden. Er kon er op geen enkel moment tijdens de persoonlijke onderhoudsbezoeken opgemerkt worden dat u omwille van mentale problemen niet in staat zou zijn geweest adequate verklaringen af te leggen. Noch u, noch uw advocaat hebben op enig moment aangegeven dat uw psychologische toestand u dermate zouden hinderen dat u uw motieven niet naar behoren zou kunnen uiteenzetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.” De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Hij beperkt zich immers tot de loutere stelling dat ten aanzien van psychologische stoornissen, steunmaatregelen zich niet kunnen beperken tot het houden of vragen van een pauze en dat er begrip dient opgebracht te worden voor mogelijke ongerijmdheden voor de evaluatie van de geloofwaardigheid van het relaas en van het risico in geval van terugkeer. Wat dit laatste betreft, verwijst de Raad naar de beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in punt 6 van dit arrest. In zoverre verzoeker stelt dat de steunmaatregelen zich niet kunnen beperken tot het nemen van een pauze, gaat verzoeker gemakshalve voorbij aan het feit dat uit het door hem voorgelegde attest niet kan blijken dat hij door de erin vastgestelde psychische problemen niet in staat zou zijn om de asielprocedure op een normale manier te doorlopen en dat verzoeker noch zijn advocaat hebben aangegeven dat hij hierdoor zijn asielmotieven niet naar behoren kon uiteenzetten. Verder geeft verzoeker evenmin aan welke andere steunmaatregelen hadden moeten genomen worden in het licht van zijn psychologische problemen. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog niet aan dat zijn psychologische problemen hem verhinderden coherente verklaringen af te leggen. Zo met de psychologische problemen van verzoeker rekening moet gehouden worden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker evenmin concreet aangeeft welke ongerijmdheden hierdoor te verklaren zouden zijn.

5.4. Na grondige lezing van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde stukken, de beschikbare landeninformatie, het verzoekschrift, de aanvullende nota's van beide partijen en de opmerkingen van beide partijen te terechtzitting, komt de Raad tot de vaststelling dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met Hamas ten gevolge van zijn beweerde activiteiten voor Fatah, niet aannemelijk maakt.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat waar verzoeker verklaart dat zijn problemen met Hamas voortvloeien uit zijn lidmaatschap van en activiteiten voor de jongerenbeweging van Fatah in Gaza, hij zijn engagement voor de Fatah jongeren niet aannemelijk maakt gezien zijn beperkte kennis van de organisatie. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden gesteld dat *“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de redenen die aan de grondslag van uw problemen liggen, weinig kunnen overtuigen. Zo moet het opgemerkt worden dat u de start van uw problemen koppelt aan uw lidmaatschap bij de jongerenafdeling van Fatah (CGVS 1 p. 25). Het is echter opmerkelijk dat u, iemand die afkomstig is uit een grote familie die voorstaander is van Fatah, als lid van de jongerenafdeling (CGVS 2 p. 6) slechts over een beperkte kennis van die organisatie beschikt. Zo lijkt u niet te weten wanneer de jongerenafdeling werd opgericht of wie haar oprichter was, en kan u niet overtuigen met uw kennis rond het doel van de beweging, waar zij voor staan of wat hun activiteiten juist zijn (CGVS 2 p. 6, 7). U beperkt uw kennis tot algemeenheden zoals het streven naar gelijkwaardigheid en de wens om geen nieuwe oorlog te beginnen (CGVS 2 p. 7). Ook rond de activiteiten blijft op de oppervlakte door te stellen dat u mensen ging condoleren, feliciteren of krantjes uitdeelde (CGVS 1 p. 8; CGVS 2 p. 7). Van iemand die naar eigen zeggen een actief lid is van de jongerenafdeling van Fatah is, en verklaart deelgenomen te hebben aan vergaderingen, manifestaties en pamfletten uitdeelde (Vragenlijst CGVS, vraag 3), mag echter een meer doorleefde en uitgebreidere kennis verwacht worden.*

Te meer omdat u zelf koos voor dit lidmaatschap (CGVS 1 p. 25; CGVS 2 p. 6). Het gegeven dat u daar niet in slaagt, doet sterk twifelen aan uw daadwerkelijk engagement voor de groepering. Dat u lid werd omdat u moest kiezen in de middelbare school, is niet ernstig (CGVS 1 p. 8,9, CGVS 2 p. 6). In de door Hamas gecontroleerde Gazastrook mag er immers verwacht worden dat een school van de door Hamas gecontroleerde overheid haar leerlingen geenszins voor zulke keuzes zou zetten (CGVS 1 p. 6; CGVS 2 p.5)." Verzoeker wijst in het verzoekschrift op het feit dat hij uit een gezin komt met een eerder "lauw" politiek engagement. Hij stelt in wezen dat zijn ouders geen lid waren van Fatah maar het niet eens waren met Hamas en dat de keuze van verzoeker eerder de keuze was van een opstandige tiener dan aan beredeneerde keuze en voert dit laatste aan als reden waarom hij geen uitgebreide uitleg kon geven over de structuur of ideologie van Fatah.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog niet volstaat om zijn engagement voor Fatah aannemelijk te maken. Hij gaat met dit algemeen betoog immers gemakshalve voorbij aan het feit dat verzoeker in de vragenlijst CGVS en tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij een actief lid was van de jongerenafdeling van Fatah en dat hij deelnam aan vergaderingen, kranten en pamfletten uitdeelde, deelgenomen te hebben aan vergaderingen en dat zijn familie aanhangers zijn van Fatah (notities PO I, p. 9 en PO II, p. 6). Toch komt verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder dan enkele gemeenplaatsen over het doel van de jongerenbeweging en het soort activiteiten die hij ondernam voor de beweging.

Bovendien stelt de Raad vast dat waar in het verzoekschrift wordt geopperd dat verzoeker eerder betrokken was bij sociale activiteiten van de beweging, zoals het condoleren van families van overledenen, het uitdelen van pamfletten en flyers, verzoekers verklaringen hierover uiterst vaag zijn en hij geen verdere informatie verstrekt met betrekking tot de inhoud van dit materiaal en wat het doel ervan precies was. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd wat de naam van deze kranten was, zijn verklaring aanpast en stelt dat *"ik bedoel dat we examens moesten uitdelen aan de studenten om hen te helpen beter te scoren op school"* en gevraagd wat er in de pamfletten stond die hij in de school Al Awda in Bassan moest verdelen, antwoordt *"examenexemplaren en belangrijke vragen voor de testen"* (notities PO II, p. 7 en 13). In de bestreden beslissing wordt op goede gronden besloten dat *"Deze flagrante aanpassing in het licht van de vragen van het CGVS haalt het geloof in uw engagement geheel onderuit. Dat een schooldirecteur van een overheidsschool in handen van Hamas u toestemming zou geven om in naam van Fatah examenexemplaren uit te delen, is op zich hoogst twijfelachtig (CGVS 2 p.5,13; CGVS 1 p.6). Gevraagd waarom Hamas aanstoot nam aan uw distributieactiviteiten, zegt u niet te weten wat het probleem voor hen was en beroept u zich louter op de rivaliteit tussen Fatah en Hamas (CGVS p. 14). Voorgaande is temeer opmerkelijk daar u verklaart naar aanleiding van de distributie van de examenexemplaren gedurende anderhalve dag werd vastgehouden en ondervraagd door de politie (CGVS 1 p. 25; CGVS 2 p. 13). Gelet op voorgaande mag men van u dan toch verwachten dat u zou weten wat het probleem juist geweest moet zijn. Dat u dit niet weet, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen."* De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel verweer voert met betrekking tot deze motieven en dus ook geen verklaring biedt voor het feit dat het onwaarschijnlijk is dat een directeur van een overheidsschool zou toelaten dat hij in naam van Fatah examenexemplaren uitdeelde en dat niet geloofwaardig is dat hij niet weet waarom Hamas deze activiteiten problematisch vond, terwijl hij omwille van dergelijke activiteiten zou gearresteerd en vastgehouden geweest door Hamas. Tenslotte stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn intentie om zich in te schrijven aan de Al-Aqsa universiteit in Khan Younis moeilijk te verzoenen valt met het profiel van iemand die zich actief inzette voor de Fatah jongeren. Hierover stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *"Zo verklaart u dat u zich wilde inschrijven aan de Al-Aqsa universiteit in Khan Younis (CGVS 1 p. 6), een universiteit waarvan u verklaart dat ze aan Hamas gelieerd is (CGVS 1 p. 6; CGVS 2 p. 5). Dat u als actief lid van de Fatah jongeren en iemand die reeds in aanraking was gekomen met Hamas, zich net daar zou inschrijven en dan ook nog eens een studiebeurs wilde aanvragen bij hen (CGVS 1 p. 6), zet menig vraagteken bij uw bewering een actief lid van de Fatah jongeren geweest te zijn. Dat u voor deze universiteit koos omdat het dichtbij huis lag, is weinig ernstig. In de directe omgeving van uw huis, zijn namelijk vier universiteiten te vinden. Dat u net voor een Hamas gelieerd instituut zou kiezen, valt dan ook zelfs met de beste wil niet te begrijpen. Uw verklaring dat het niet krijgen van uw studiebeurs te wijten was aan uw lidmaatschap bij de Fatah jongeren (CGVS 1 p. 6; CGVS 2 p. 5), kan evenmin gevold worden daar u verklaart dat uw broers en zussen wel aan de Al Aqsa universiteit studeerden (CGVS 1 p. 11, 12; CGVS 2 p. 5). Indien Hamas u daadwerkelijk zou willen treiteren omwille van uw lidmaatschap bij de Fatah jongeren, kan er van hen verwacht worden dat zij die lijn zouden doortrekken voor uw gehele familie, temeer omdat u het middelbaar vervulde in 2016 en op dat moment reeds driemaal in aanraking kwam met Hamas (CGVS 1 p. 25, 26; CGVS 2 p. 13, 14, 15).*

Bij uw tweede arrestatie in 2014, waren uw broers overigens betrokken en in 2015 verklaart u samen met uw vader gearresteerd te zijn (CGVS 1 p. 25, 26; CGVS 2 p. 13, 14, 15). Bovendien verklaart u uit een familie van Fatah aanhangers te komen (CGVS 1 p. 9). Toch konden uw broers en zussen nog studeren aan de Al Aqsa universiteit. Het hoeft u niet te verbazen dat voorgaande vaststellingen, dan ook haaks staan op uw voorstelling dat Hamas u iets in de weggelegd zou hebben omwille van uw vermeend lidmaatschap bij de Fatah jongeren. Het geheel van bovenstaande alsook bovengenoemde merkwaardigheden in uw brief ter staving van uw lidmaatschap bij de jongerenafdeling Fatah zetten de geloofwaardigheid m.b.t. uw problemen n.a.v. uw lidmaatschap bij de Fatah jongeren op de helling en komen uw verzoek om internationale bescherming niet ten goede.” In het verzoekschrift wordt geen ernstig verweer gevoerd tegen deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Dat hij gestopt was met studeren omwille van financiële redenen, zoals hij in het verzoekschrift beweert, gaat regelrecht in tegen zijn verklaring dat hij een studiebeurs geweigerd werd omwille van zijn lidmaatschap van de Fatah jongeren (notities PO I, p. 6 en notities PO II, p. 5). Hetzelfde geldt voor zijn stelling in het verzoekschrift dat hij geen studies heeft kunnen opstarten omdat zijn ouders eerder in zijn andere broers en zussen wensten te investeren. Verzoekers betoog doet dan ook geen afbreuk aan de vastgestelde ongerijmdheden in zijn verklaringen.

Verder stelt de Raad vast dat ook het door verzoeker neergelegde document van Fatah waarmee hij zijn lidmaatschap en actieve engagement voor de Fatah jongeren wil staven, geen ander licht werpt op het voorgaande. Zoals reeds aangehaald vermeldt dit document enkel dat verzoeker *“samenwerkte met de leden van de beweging van de jongeren van Fatah”* en dat hij *“één van de zonen van de beweging is en toegewijd aan de legitimiteit*. De brief bevat verder geen informatie over de specifieke activiteiten die verzoeker zou verricht hebben voor de jongerenbeweging noch de problemen die verzoeker verklaart te hebben gekregen ten gevolge van deze activiteiten. Bovendien verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de brief kreeg op het ogenblik dat hij lid werd van de Fatah Jongeren in 2014 (notities PO I, p. 22), terwijl het door verzoeker voorgelegde document niet gedateerd is. Samen gelezen met de vage, tegenstrijdige en zelfs onwaarschijnlijke verklaringen van verzoeker met betrekking zijn activiteiten en engagement voor de Fatah Jongeren in Gaza, kan de Raad verwerende partij bijtreden dat *in casu* geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht aan dit document. De Raad besluit dan ook dat gelet op het voorgaande verzoeker zijn beweerd engagement voor de Fatah jongeren niet aannemelijk maakt en dat deze vaststelling de geloofwaardigheid van zijn beweerd problemen met Hamas die hiervan het gevolg zouden zijn, reeds fundamenteel ondermijnt.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker er niet in slaagt aan de hand van concrete elementen de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn problemen met Hamas omwille van zijn vermeend lidmaatschap van de Fatah jongeren, te weerleggen.

5.5. Verzoeker legt verder ongeloofwaardige verklaringen af over zijn ondervragingen en detentie door Hamas. Zo verklaart hij dat hij als zestienjarige samen met zijn broer en zijn vader tijdens de oorlog van 2014 leden van Hamas, die zich kwamen verschuilen in hun huis nadat ze raketten hadden afgevuurd naar Israël, zou hebben gezegd dat zij zich niet bij hen mochten verbergen. Dit zou hebben plaatsgevonden nadat verzoeker reeds een eerste keer zou zijn gearresteerd door Hamas omwille van zijn activiteiten voor Fatah. Dat verzoeker en zijn familie zich uitdrukkelijk tegen Hamas in volle oorlogstijd zouden verzetten, terwijl verzoeker voordien reeds werd opgepakt door Hamas, is al weinig aannemelijk. Dat enkel hijzelf en zijn twee broers nadien zouden gearresteerd zijn hiervoor is niet geloofwaardig, nu uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader ook aanwezig was bij het incident met de Hamasleden. Verzoeker verklaart hierover dat zijn vader niet thuis was op het ogenblik dat hij en zijn broers gearresteerd zouden zijn. Zelfs indien dit zou worden aangenomen, dan nog verklaart dit niet waarom zijn vader niet op een later tijdstip zou gearresteerd zijn. Bovendien verklaart verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat hijzelf, I. en M. werden gearresteerd (notities PO I, p. 25), terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dan weer verklaart dat ook zijn broer A. toen werd gearresteerd (notities PO II, p. 14). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn beweerd arrestatie naar aanleiding van het incident met de Hamasleden in 2014. Ook met betrekking tot de beweerd tweede arrestatie in 2015, als gevolg van het feit dat verzoeker en zijn vader zich zouden boos gemaakt hebben op een ambtenaar van de instelling waar hij financiële steun ging vragen en de mishandeling die hij er zou ondergaan hebben, zijn verzoekers verklaringen niet geloofwaardig. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Dat u niet eens weet waar u juist financiële steun ging aanvragen (CGVS 2 p. 15), hoewel u in uw eerste onderhoud sprak over een ministerie (CGVS 1 p. 26), is wederom merkwaardig. U verklaart immers dat het een bekend centrum is (CGVS 2 p. 16). Nog opmerkelijker in dit deel van uw verklaring, is uw verwijzing naar het medisch attest dat u neerlegt ter staving van uw arrestatie in 2015 (CGVS 1 p.*

21, 22; CGVS 2 p. 11, 12). Er staat namelijk te lezen dat u kneuzingen en zwellingen zou hebben opgelopen ten gevolge van folteringen in de gevangenis. Het dient evenwel aangestipt te worden dat in tegenstelling tot uw verklaring (CGVS 2 p. 12), het opmerkelijk is dat een dokter in de Gazastrook, op uw vraag officieel zou attesteren dat er in een Hamas gevangenis in Gaza internationale misdaden hebben plaatsgevonden. Hij loopt hierbij namelijk een groot risico zelf de negatieve aandacht van Hamas te trekken. Voorgaande zet dan ook enkele vraagtekens bij het document. Temeer daar uw medisch attest afgestempeld werd door het 'Gespecialiseerde ziekenhuis van Al Djazaierie (Algerijns Ziekenhuis)'. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het hier een ziekenhuis betreft waarvan de inrichtende organisatie goede banden met Hamas heeft. Dat voorgaande attestering, met voorgenoemde inhoud, dan ook zou afgestempeld worden in naam van voorgenoemd ziekenhuis valt te betwijfelen.

Overigens mankeert het een datum van afgifte. Het geheel van voorgaande brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen i.v.m. uw arrestatie in 2015 en de gevolgen ervan dan ook danig in het gedrang." De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier en correct zijn. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om deze motieven te weerleggen. Bijgevolg neemt de Raad deze motieven dan ook over in zijn arrest.

Waar verzoeker nog verklaart dat hij in 2017 zou zijn gearresteerd omwille van zijn deelname aan betogingen in 2017, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op een coördinatielijst stond voor de grensovergang van Rafah van november 2016, maar niet op de lijsten van 2018, terwijl hij verklaart op 13 juni 2018 Gaza verlaten te hebben. Verder wordt in de bestreden beslissing ook op goede gronden gemotiveerd dat hij niets weet te vertellen over de bijzonder moeilijke winter van 2018 toen er een elektriciteitscrisis woedde die zelfs het gezondheidssysteem in Gaza onder druk zette, en dat hij als fan van de lokale voetbalclub Shehab Khan Younis niet weet hoe zijn club presteerde in de Gazaanse competitie in 2017-2018 en evenmin wie de finale van de Palestijns bekercompetitie speelde dat jaar. Er wordt, naar het oordeel van de Raad op goede gronden besloten dat al deze gegevens sterk doen vermoeden dat verzoeker Gaza veel eerder verliet dan verzoeker verklaart. Verder wordt ook terecht in de bestreden beslissing gesteld dat de door verzoeker neergelegde documenten van de Mokhtar en van de Nationale Hervormingscommissie, waarin staat dat verzoeker tot 18 mei 2018 in Gaza verbleef, dit vermoeden niet logenstraffen. Verzoeker verklaarde immers dat hij op 13 juni 2018 vertrok, zodat de Raad slechts kan vaststellen dat deze documenten niet overeenstemmen met zijn verklaringen en dat hij verklaarde dat hij de inhoud van deze documenten niet kende (notities PO II, p. 11), wat de bewijswaarde van deze documenten, beide afgeleverd op zijn verzoek, in belangrijke mate ondermijnt. Bovendien stelt de bestreden beslissing met betrekking tot zijn paspoort op goede gronden het volgende: "U had uw geloofwaardigheid m.b.t. uw vertrekdatum nochtans kunnen staven aan de hand van uw paspoort. U verklaart echter dat u het toevallig verloor in Melilla omdat het samen met uw geld in uw rugzak zat (CGVS 2 p. 10), hetgeen weinig kan overtuigen gelet op het gegeven dat uw paspoort het belangrijkste document voor een verzoeker om internationale bescherming vormt én men van u kan verwachten dat u dit samen met uw geld dicht bij zich zou houden. Wat er ook van zij, legt u op 16 september 2020 omstreeks 21u47 een foto neer van uw paspoort. Uit de metadata van het bestand en de naam ervan, kan opgemaakt worden dat deze foto van uw paspoort werd genomen op 16 september 2020 omstreeks 18u37, hetgeen doet vermoeden dat u wel degelijk nog steeds in het bezit bent van uw paspoort maar er doelbewust voor kiest om de Belgische autoriteiten te beletten kennis te nemen met de inhoud ervan. Deze houding waarbij u doelbewust de autoriteiten waarvan u de bescherming inroept tracht te misleiden is moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen in zijn land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij spontaan en gedetailleerd de ware toedracht omtrent zijn vlucht vertelt. Het geheel van voorgaande plaatst een verdere hypothese op de geloofwaardigheid van de omstandigheden in dewelke u diende te vluchten en van de vervolgingsfeiten die de aanleiding tot uw vlucht zouden geweest zijn en schuift uw verzoek om internationale bescherming dan ook verder op de helling." De Raad stelt andermaal vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Uit dit alles blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in 2017 op het ogenblik dat de betogingen waaraan hij volgens zijn verklaringen zou deelgenomen hebben, nog in Gaza bevond, zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn deelname aan deze betogingen werd gearresteerd door Hamas. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin enig verweer voert met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheden met betrekking tot zijn beweerde arrestaties in 2017 in de nasleep van zijn deelname aan deze betogingen. Het medisch attest dat verzoeker neerlegt dateert weliswaar van 2017, maar betreft een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan

en bevat verder ook geen informatie over de omstandigheden waarin de erin vastgestelde verwondingen zouden zijn tot stand gekomen en kan dan ook samen gelezen met verzoekers verklaringen niet volstaan om deze arrestatie aannemelijk te maken.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens de persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen exacte data weet van zijn arrestaties, hoewel hij wel documenten hiervan voorlegt. Daargelaten dat zijn verklaringen over het aantal arrestaties bij de DVZ en bij het CGVS niet overeenstemmen, ondermijnt deze vaststelling verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat hij zich voor het interview bij de DVZ niet had voorbereid op het vertellen over zijn verleden en dat hij er niet klaar voor was en doet daarmee geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat hij ook tijdens de persoonlijke onderhoud geen exacte data van zijn arrestaties kent, terwijl hij wel documenten van zijn arrestaties voorlegt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

5.6. Het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten in acht genomen en cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen en arrestaties door Hamas omwille van het verzet van zijn familie tegen Hamasleden die raketten afschoten in 2014, omwille van zijn beweerde engagement en activiteiten voor de Fatah jongeren en omwille van zijn deelname aan betogingen in 2017 niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen samen gelezen met de door hem voorgelegde documenten hierover niet geloofwaardig zijn.

Indien, zoals *in casu*, verzoekers verklaringen over de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, is een verder onderzoek van de materiële voorwaarden van de vluchtelingendefinitie in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog dat hij Gaza heeft verlaten omdat de door Hamas uitgeoefende druk te sterk en bedreigend werd en er geen sprake is van een binnenlands vluchtalternatief, is dan ook niet dienstig.

5.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op

basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Gaza.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroep op de aangevoerde problemen en arrestaties door Hamas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

6.3.1. Met betrekking tot de socio-economische omstandigheden in Gaza argumenteert verzoeker in wezen dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden zo mensonwaardig is dat de standaard voor toepassing van artikel 3 van het EVRM bereikt is.

De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict maar ook van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

De Raad ontkent niet dat de levensomstandigheden in Gaza erbarmelijk kunnen zijn en dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De jarenlange blokkade door Israël, 'Operatie Beschermde Rand' in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten hebben een enorme impact (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waar wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die Raad nu ter beschikking heeft, *in casu* de COI Focus « *Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures* » van 30 november 2021 en het OCHA rapport “*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10*” van september 2021, evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens algemene situatie aldaar in precare omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. Hij beroept zich in het verzoekschrift immers op bronnen die dateren van voor door verwerende partij bijgebrachte en reeds geciteerde COI Focussen van 21 augustus 2021 en 30 november 2021 en het OCHA rapport van september 2021, die in dezelfde lijn liggen als diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, en heeft verder ook geen informatie bijgebracht bij de heropening van de debatten.

Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gazastrook en de verdere verslechtering ervan. Hij moet daarentegen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Gaza concreet aannemelijk maken. Bijgevolg moet verzoeker aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie in Gaza dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker slechts een algemeen betoog houdt op basis landeninformatie die dateert van 2019 en ouder en op geen enkele wijze ingaat op de beoordeling van verzoekers individuele levensomstandigheden in Gaza in de bestreden beslissing. Hierover wordt als volgt gemotiveerd:

“Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. U bent immers een volwassen man die opgroeide in een gezin waarin broers en zussen konden studeren aan de universiteit (CGVS 2 p. 5) en wiens vader handelde in schoonmaakproducten (CGVS 1 p. 13) en regelmatig naar Egypte reisde alwaar hij familie heeft (CGVS 2 p. 3, 5). U groeide op in een ouderlijk huis dat een eigendom van uw vader is en doorheen de jaren werd uitgebreid (CGVS 1 p. 5). De beschadigingen aan uw huis tijdens de oorlog van 2014, werden in 2016 door een Koeweitse organisatie hersteld (CGVS 1 p. 5, 6). Voorts kon u uw middelbaar onderwijs vervullen en hoewel u zelf niet verder studeerde, was u in staat om met het werk dat u deed geld te sparen (CGVS 1 p. 6; CGVS 2 p. 4). Uw reis naar Europa, ter waarde van 4.500 dollar, financierde u dan ook deels zelf (CGVS 2 p. 4). Verder kon u rekenen op de financiële steun van uw broer A., die tot op heden werkt op een kippenboerderij, en uw moeder die haar gouden juwelen verkocht om uw reis te kunnen betalen. Zelf verkocht u groenten op de markt tot ongeveer een maand voor uw vertrek (CGVS 1 p. 7). Tevens konden jullie jarenlang aanspraak maken op voedselhulp via de dienst burgerzaken van de regering, dewelke stopte omdat jullie financiële situatie als goed bevonden werd (CGVS 1 p. 4, 14). Intussen werkt uw zus A. als lerares bij UNRWA en kreeg S. een contract in een ziekenhuis (CGVS 2 p. 22). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u zich in een positie bevond waarin u in staat was om uw vrije tijd door te brengen in restaurants aan de zee (CGVS 1 p. 6). Tenslotte blijkt uit uw verklaringen dat u regelmatig contact heeft met uw familie (CGVS 2 p. 2). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gaza precaire levensomstandigheden zou kennen. Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.” De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op zijn individuele socio-economische omstandigheden, te weerleggen. De door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde documenten dd. 3 december 2021 en 18 oktober 2021 werpen geen ander licht op bovenstaande analyse. De brief van klinisch psycholoog B.T.A. dd 3 december 2021 stelt dat verzoeker op consultatie komt met betrekking tot zijn mentale gezondheid en dat hij verklaart in angst te verkeren met betrekking tot wat er kan gebeuren in geval van terugkeer naar Gaza en het verlies van vrienden en naasten in Gaza en dat verzoeker een score heeft van 45 “à l’échelle de PTSD montrant de symptômes d’intrusion importants ainsi que des symptômes d’hypervigilance et d’évitement modérés”. Voor zover hieruit kan blijken dat verzoeker psychologische problemen heeft, kan hieruit niet blijken dat verzoeker in geval van terugkeer omwille van deze problemen naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Hetzelfde geldt voor het document dd. 18 oktober 2021 waarin enkel wordt gemeld dat de nek en spanningshoofdpijn van verzoeker te wijten zijn aan stress en psychologische problemen, dat een CT scan geen afwijkingen aantoonde en dat kinesiterapie wordt

aangeraden. Verzoeker geeft verder geen enkele toelichting bij deze documenten noch bevat de aanvullende nota enige argumentatie in het licht van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op het voorgaande kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat zijn leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zullen zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat UNRWA een financiële crisis kent, dat verder alimentatie door de UNRWA nog meer in het gedrang komt en betwist dat UNRWA nog aan zijn mandaat voldoet wijst de Raad erop dat hoger reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet bij UNRWA geregistreerd is en evenmin beroep deed op bijstand van UNRWA en niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt. In zoverre verzoeker argumenteert dat UNRWA niet langer in staat is zijn mandaat te vervullen en hij dus niet langer bijstand kan verkrijgen van UNRWA is het betoog van verzoeker bijgevolg niet dienstig is.

6.3.2. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker over een identiteitskaart beschikt zodat er ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om de nodige documenten te verwerven om terug te keren naar de Gazastrook. De vraag hoe Palestijnen die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten opnieuw toegang kunnen krijgen tot Gaza, geopperd in het verzoekschrift, is bijgevolg niet relevant in deze.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus, « *Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza* » van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit

blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. *In casu* brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de beschikbare informatie, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

De Raad stelt vast dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat hij in geval van terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. De enkele verwijzing naar rechtspraak van deze Raad van februari 2018 en januari 2019, die gebaseerd was op de toen te ter beschikking staande informatie, kan geen afbreuk doen aan dit besluit.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 5 oktober 2020 en de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggedroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet.

Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalme, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op na verschillende maanden van kalme in de Palestijnse gebieden. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie die dateert van voor de door verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 27 augustus 2021 kan niet tot een andere conclusie leiden en ligt bovendien in dezelfde lijn van deze informatie. Het door verzoeker geciteerde internetartikel dat hij situeert op 31 augustus 2021 bevat enerzijds beschouwingen over de gevolgen van de oorlog van mei 2021 en maakt anderzijds melding van schendingen van de wapenstilstand door het

Israëlsche leger, waarmee reeds rekening werd gehouden in bovenstaande analyse. Het bevat verder geen specifieke informatie met betrekking tot de mate van willekeurig geweld in de Gazastrook. Ook de door verzoeker bijgebrachte artikelen van ONU info van 14 mei 2021; AFP van 16 mei 2021 en Moustique van 21 mei 2021 bevat enkel informatie over de gebeurtenissen in mei 2021 die in dezelfde lijn ligt van de door verwerende partij bijgebrachte informatie, terwijl het artikel van The International Movement van 31 augustus 2021 ook de impact van het conflict op de Gazastrook beschrijft en evenzeer in lijn ligt van de door verwerende partij bijgebrachte informatie. Verzoeker brengt bijgevolg geen objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet. In zoverre verzoeker opwerpt dat hij afkomstig is van Khan Younis en dat hij er omwille van de nabijheid van de grens met Israël en omwille van zijn specifieke kwetsbaarheid ten gevolge van zijn psychische problemen een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in Gaza, stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker ter terechtzitting in dit verband ook verklaart dat zijn familie recent omwille van bombardementen het huis heeft verlaten en elders onderdak moest zoeken maar daarna kon terugkeren naar hun woning en er dus een mogelijkheid bestaat voor de familie om zich tijdelijk aan het geweld te onttrekken. Hieruit kan niet blijken dat verzoeker een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het geweld in Gaza. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn psychische problemen als dusdanig in dergelijk verhoogd risico resulteren.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET